

ALUMNI ACHTERAF

Een waarnemend huisarts en een natuurgeneeskundig arts. De vijftig voorbij, en allebei nog grote dromen. De een wil een camper om daklozenzorg te leveren, de ander een praktijk voor vrouwen in de overgang.

✍ ELLIS ELLENBROEK

BERNADETTE VAN KLINK (51)

STUDIE geneeskunde 1991-1999; specialisatie afgerond in 2004 **IS** natuurgeneeskundig arts, daarnaast medisch adviseur bij medisch adviesbureau Oreon **HUISHOUDEN** single **HUIS** arbeiderswoning Amsterdam-Noord **INKOMEN** uit vaste baan 3660 euro bruto per maand inclusief lease-auto o.b.v. 24 uur per week; winst uit onderneming eigen bedrijf in 2019 min 4200 euro. www.eigewijze.com

‘Natuurgeneeskunde is in mijn ogen niet heel wat anders dan reguliere geneeskunde. Het ligt in elkaars verlengde. Aandacht voor complementaire geneeswijzen heb ik wel gemist in mijn studie. Ik heb daar bijvoorbeeld nooit geleerd wat het belang van vitamines en mineralen is op

het functioneren van je cellen. Gelukkig was er in mijn tijd wel een faculteitsvereniging alternatieve geneeswijzen, Machaon. Ik ben er nog voorzitter van geweest. Op mijn 37e nam ik een sabbatical, ben een jaar op reis geweest. Ik had de specialisatie Arts Maatschappij en Gezondheid gedaan en werkte in de medische opvang van asielzoekers. Ik wilde erachter komen hoe verder. De complementaire hoek trok, maar het duurde nog vier jaar voor ik mijn eigen praktijk startte. Ondertussen volgde ik wel opleidingen en cursussen, onder meer een opleiding orthomoleculaire voedingsleer en therapie. In 2017 begon ik mijn bedrijf Eigewijze. Ik riep steeds dat ik het op mijn eigen wijze wilde doen en ik ben een beetje eigenwijs. Vandaar de naam en de gekke spelling. Je kunt bij mij terecht met chronische klachten. Veel chronische klachten ontstaan door onze huidige manier van leven in deze maatschappij. Mijn visie is dat je veel ziektes kunt keren. Door je leefstijl aan te passen, of door supplementen als magnesium, vitamine B6, B12 of foliumzuur te nemen. Het gaat erom het zelfhelend vermogen aan te zwengelen. Ik ga niet zeggen dat als je altijd gezond leeft, je geen kanker krijgt of dementie. Dat is niet zo. En ik ga ook niet zeggen: Het is je eigen schuld dat je ziek bent, want je hebt niet gezond geleefd. Ik heb nu tussen de twee en vier patiënten per maand. Ik heb nog een vaste baan bij een medisch adviesbureau. Daar beoordeel ik voornamelijk medische dossiers van asielzoekers, op verzoek van de IND.

Op termijn hoop ik van mijn praktijk te kunnen leven. Ik wil mij richten op vrouwen in de overgang. Ik ben zelf een vrouw van middelbare leeftijd en heb veel van zulke vrouwen om mij heen. De overgang hoort bij onze levensfase. Vandaar. Mijn ideaal is dat niemand klachten heeft van de overgang. Dat hoeft namelijk helemaal niet.’

RETOURADRES: RUG/A&F, POSTBUS 72, 9700 AB GRONINGEN, NEDERLAND

AISA KARIMAN (51)

STUDIE geneeskunde 1990-1998; specialisatie afgerond in 2006 **IS** huisarts (waarnemer op ZZP-basis) **HUISHOUDEN** getrouwd met RUG-alumnus Peter Hulshof (48), kinder- en jeugdpsychiater; Maimoena (19), Zamiena (16), Idjaz (12) **HUIS** vrijstaande nieuwbouwwoning Eelderwolde **INKOMEN** tussen de 4000 en 6000 euro bruto omzet per maand

‘Dokter worden was een roeping. Maar ik had havo en ging daarom eerst naar een laborantenopleiding. Met de propedeuse kon ik meeloten op de universiteit. Zo werd ik toch nog dokter. Ik was de eerste in de familie. Ik ben waarnemend huisarts, momenteel in een praktijk in

Winschoten en in de AZC's van Ter Apel, Assen, Hogeveen en Hardenberg. Meestal neem je na een tijdje een praktijk over, of start er zelf een. Er is tot nu toe niks op mijn pad gekomen. De praktijken die ik wilde overnemen gingen aan mijn neus voorbij. Wat mij aantrekt zijn wijken met veel diversiteit, aan de onderkant van de samenleving. Ik denk dat ik dichterbij zulke mensen sta. Ik behoor zelf tot een minderheid, ben van Surinaams-Hindoestaanse afkomst. Ik ben in Nederland geboren, toch heb ik me vaak gediscrimineerd gevoeld. Dat heeft mij gevormd. We woonden in Groningen, dat was in mijn jonge jaren niet zo multicultureel, op school was ik de enige kleurling tussen witte mensen. Bij de specialisatie psychiatrie, waar ik na mijn studie mee begon, werd ik in mijn ogen ook anders behandeld. Ik kreeg wel complimenten voor mijn werk, maar als het op beoordeling aankwam was er altijd wat, hoe ik ook mijn best deed. Het was me de strijd niet waard, ik ben geswitcht naar huisartsengeneeskunde. Het gebeurt me nog steeds. Als ik ergens kom als waarnemer vragen ze mij bijvoorbeeld: Kun je wel Nederlands? Het voordeel van waarnemen is dat ik eenvoudig periodes iets anders kan doen wat ik belangrijk vind. Ik ga er geregeld op uit voor vrijwilligerswerk. Ik ben naar Lesbos en Bangladesh geweest. En we woonden twee jaar in Nieuw-Zeeland, mijn man heeft daar gewerkt. Mijn man en ik proberen ook ieder jaar rond Suikerfeest iets voor minder bedeelde kinderen hier te doen. Afgelopen zomer kochten we dekbedovertrekjes voor de kinderen in het AZC, om hun kamers op te fleuren. Ik droom nog steeds van die eigen praktijk. Wat me ook prachtig lijkt is een camper ombouwen tot mobiele spreekkamer en daarmee door de stad gaan, voor ongedocumenteerden en dak- en thuislozen, zorgmijders misschien. Dat ze weten dat ze bij mij terecht kunnen.’